

(המשך מעמוד 21)

הקים מייד מוסדות, ולקיים בקרוב ועידה מכוננת. כדי לקדם את פני הרעיה נקטה בטכסיס פיקחי: מייד עם הפתיחה הכריזה שתקום ועדה לבידוק כל ההצעות, וזו תגיש מסקנות תוך שלושה חודשים. מייד לאחר מכן נמסרה רשות-הדיבור לשני פרוטוקולים, שהירצו הרצאות מלומדות וארוכות על מיבנה מפלגות אחרות.

הדבר הרגיו את המלנגדים עוד יותר. הם סברו שנקטו בטכסיס כדי למנוע בידור יסודי והעלאת הצעות. חשש זה גבר כאשר הוגבלה רשות-הדיבור לחמש דקות. כזה אחר זה עלו המתנווכחים - וכמעט בולם מתחו ביקורת, שלעיתים הייתה חריפה מאוד. כך:

● טענה לוח רוניק ש, "אם אין תנועה, או על חברה-הכנסת לקבל את חלקו בכפסי מימון המפלגות." הרמז: מרשה פרידמן צריכה לקבל את הקצבתה החדשה לחוד, כדי שתוכל להעבירה לתנועה לשיחרור ה-אשה. מרשה עצמה לא דיברה כלל בכנס.

● קרא דובי פרישברג, אחד החותמים על הכרזה, לעבר אלוני: "את משקרת! הבסת לי שתקום תנועה!"

השיבה אלוני, בלעג עוקצני: "אם אני שקרנית, אתה לא צריך לשתף עימי פטור להו" הרמז הגלוי: פרישברג, וכל מי שמסכים עימו, יכולים לפרוש מן התנועה. וכאשר נעלה הכנס, היה ברור שעם מינוי ועדת-ההצעות נדחה המשבר, אך לא חוסל. בעוד כמה שבועות תצטרך התנועה להתמודד עם הבעיות, שאי-אפשר להתחמק מהן: האם התנועה קיימת? מה היא מהווה? האם תהיה קבוצה לתמיכה בשול-מית אלוני, או תנועה ציבורית רחבה, בעלת מוסדות להכרעה דמוקרטית?

אחרי הבחירות אמרה שולמית אלוני, בהצלחה: "אולי היה יותר טוב אילו נחלתי ניצחון יותר קטן." ייתכן שהוריה בלבה השבוע על הדברים, ולא בהצלחה.

טלוויזיה

כנס קול, יצא סוד

בגזל תקנה טכנית,

הוכח כי הראיונות

עם משה דיין

הם פיברוק של יחסי ציבור

המאזינים למישר הטלוויזיה על הבטיחות, בתוכנית לילדים, ששודרה ביום הרביעי אתרי-הצהריים, נדהמו. במהלך ה-תוכנית נשמע קולו של שר-הביטחון משה דיין. עוד יותר ההיסוס תוכן דברי השר.

למאזינים הוברר, לראשונה, איך מכינים ראיון עם משה דיין. נסתבר להם גם שהראיונות האלה הם פיברוק של יחסי ציבור.

"רק זה חסר לי!" הסוד, הידוע מזה זמן רב למקורביו של שר-הביטחון ולעיתונאי שלומו, התגלה במיקרה.

לתוכנית הילדים השתרבבו קולותיהם של השר ושל המראיין דן הבי, שהסביר לו את מהלך הראיון. קול נוסף שנשמע ברקע, הסביר לדיין מה מתכוונים לשאול אותו. לפתע הפסיק דיין את המסביר, אמר לו: "רק זה חסר לי, שתשאל אותי את השאלה הזאת!"

גם סוד הפנייה הישירה של דיין אל הציפיים בראיונות הטלוויזיוניים, הוברר לציפיים מישר הביטחון. שאל דיין: "לאיזה מצלמה עלי לפנות כדי לדבר ישירות אל הקהל ולהיטיב בו?"

מה גרם לגילוי, שהציג את השר ב-מערומו?

הראיון עם דיין הוקלט באולפן התל-אביבי לשם שידור במועד מאוחר יותר. כרגיל, לחלו מכונות ההקלטה לרשות את הדברים עוד לפני פתיחת הראיון הרישמי, מתוך כוונה שהעורך ימחוק את המיותר. כך הוקלטו והועברו לירושלים גם חילופי הדברים עם פיברוק הראיון.

באותה שעה שידרה הטלוויזיה לציבור את תוכנית הילדים. בתחנת התימורת, באיננים בילבל טכנאי את הכפתורים, הכניס לשידור חתי הקול שהועבר בי-איתה שעה מהאולפן התל-אביבי לאולפן הירושלמי.

שלו. את זה לא יכולתי לסבול. אמרתי להרצל שאם מתחשק לו, או שייך איתה מהדירה. שלא יעשה את זה בבית הזה, אחרת אני אצוּב את הבית. הוא קם, והלך להתרחק, דבר שהוא בדרך-כלל לא כל-כך אוהב לעשות.

"אחרי שהוא התרחק, הוא ירד עם סר"זנה. מה יכולתי לעשות? גם אם הייתי צועקת עלי, זה לא היה עוזר. מה היה מפריע לו להיפגש עם סוזנה פעם אחרת? לגברים יש זכות לעשות מה שהם רוצים. אני, טוב לי עם הרצל. לא חסר לי כלום אצלו, וגם הוא רוצה אותי. לדירה הזאת עברנו לפני חודש.

"לא תמיד הלך לו טוב. אני יודעת שהוא היה עבריין. עוד בגיל 11 התחיל להסתבך עם המיטרה, והיו לו הרבה תיקים. אבל הוא חזר למוטב. הוא פתח בתל-אביב, עם שותף, מועדון בשם לה-קוטס. עכשיו יש לו איזה בית-קפה לגב-רים, אפה שהם משחקים. השוטרים רק מנסים להתנקם בו.

מה פתאום

לאנוס?

נחננו לא שמנו שום כדורים ב-משקה של סוזנה. טוענת אסתר. היא הלכה איתו מרצונה הטוב. כשה-שוטרים עשו חיפוש בבית שלנו לאחר המיקרה, הם מצאו כדור אחד. זה היה מהכדורים של הרצל. אם היינו נותנים לסוזנה כדור אחד כזה, אחרי שהיא שתתה כליכך הרבה ויסקי, או היא הייתה נופלת במקום, ולא הייתה מסוגלת לצאת מהבית.

ובכלל, מה פתאום בחור יפה כמו הרצל צריך לאנוס מישהו? הוא לא יכול להשיג כל בחורה שהוא רוצה? עובדה, למחרת המיקרה סוזנה התקשרה איתי ב-טלפון וביקשה ממני סליחה על זה שהיא שכבה איתו. היא דיברה גם עם הרצל, ואמרה שהיא עוד לא יודעת אם תפנה למיטרה. אני חושבת שהיא ביימה את כל עניין האנוס. בגלל החזייה שלה ש-שכחה במלון. כנראה שהיא פחדה שבעלי יגלה את העניין, ואז יהיו לה צרות עם מישפט הגט שיש בין שניהם.

חשודה אלגבי

"היא לא נאנסה!"

ומצאה בחדר, שבו היינו, וילון קרוע. וסדין עם דם. הם מצאו שם גם את ה-חזייה שלי.

כ תב, "העולם הזה", שביקר ב-דירתו של אסתר, בכניון מייגדל נחום כבתיים, בקומה השמינית, מדווח:

את הדלת פתח בחור צעיר, בעל פני ילד. היה זה שאול נחמיאס, שגם הוא נעצר עליידי חוקרי המיטרה, אך שוחרר לאחר שיבעה ימי-החקירה. אמרתי לו שאני מחפש את הרצל מסיקה, למרות שידעתי כי הוא נמצא עדיין במעצר.

בסלון שבדירה שכבה אסתר אלגבי

ב"בוספורוס"

השור נחמיאס

צעיר מדי בטכניולוגיה.

נאנסו לא אשמים, היא באה לבלות, כאן, לחפש גבר, זה הכל. מה שקרה שם, בבית-המלון, אני לא יודעת. הרצל סיפר לנו אחר-כך שהוא שכב איתה, אבל לא נגד רצונה, לא בכוח. אני נשארתי כל הזמן הזה פה, בבית, עם שני הבחורים האלה. הם לא יגעו בי. הרצל לא פוחד להשאיר אותי איתם. הוא סומך עליהם.

על שלושה החשודים מלמד סניגוריה עורר-הדין משה אלוני. המיטרה תבי-טיחה לבית-המישפט כן כתב-האישום נגד הרצל מסיקה יוגש תוך ימים אחדים. האם נאנסה סוזנה עליידי הרצל מסיקה, או להיפך, פיתתה אותו? זאת יקבע בית-המישפט לאחר שמיעת העדויות השונות.

ריחה אחתי. אני רציתי כבר ללכת, אז אמרתי: "טוב, עוד כוסית ואני הולכת."

אבל אחרי הכוסית הזאת הרגשתי שאני רוצה לישון, מין תרדמה, כאילו שאני מתעלפת. חשבתי ששמו לי משדור בר-שתייה. נשככתי קצת על המיטה, והרצל הלך להתרחק. אתי הייתה פתאום משונה מאוד. היא שתתה המון. נבהלתי, וביקשתי ממנה שתיקח אותי הביתה. היא אמרה שיהיה בסדר, שהרצל יקח אותי. נשככתי שוב על המיטה.

אני זוכרת שהרצל כל הזמן הגיש לי לשתות. רק ויסקי. היה שם בקבוק ענק של ויסקי. אחרי זה, אני כבר לא זוכרת כלום. מישהו ניסה להחזיק אותי, ואני השתדלתי לעמוד יציב על הרגליים. היי-תי בטוחה שאני כבר בבית.

אנוס -

כן או לא?

אני לא זוכרת בכלל שעליתי ב-מדרגות של מלון בוספורוס, מה שאני זוכרת זה שהרצל השכיב אותי במכה, ואמר לי: "טוב, תתפשטי!"

נדמה לי שצעקתי, "הצילו!" לפי העדור-יות אני מבינה שבעלי-המלון התקשר עם החדר, ושאל את הרצל מה זה הצעקות. אבל הרצל ענה לו: "זה שום דבר." בעל-המלון אמר שיקרא למיטרה. אבל הרצל הצליח להרגיע אותו. רק עכשיו אני יודעת שהם בכלל לא רשמו את השם שלי כשלקחו את החדר.

הרצל הרביץ לי חוק. הרגשתי משהו רטוב על הפנים, אבל לא חשבתי שזה דם, רק דמעות, מפני שבכיתי. הרצל היה מרביץ לי ואומר: "שום אשה עוד לא סירבה לי בחיים. ומי את שתסרבי לי?" נגעתי בפני שלי, ונבהלתי. צעקתי שאני אגלה הכל, ולמה אף אחד לא עוזר לי? לא הרגשתי שהוא נותן לי שוב לשר-תות, וגם לא ידעתי שהוא דיבר שוב עם בעל-המלון בטלפון, ושוב הרגיע אותי.

בסוף, כשאמר לי: "תתלבשי" שמחתי מאוד. הייתי מאושרת. לא ידעתי שהוא שכב איתי. לא הרגשתי בכלל. ניגשתי לראי להתלבש, וראיתי שאני ערומה לגמרי

רי. שאלתי אותו: "מה עשית לי?" והוא אמר, "מניע לך!"

כשירדנו לרחוב, השעה הייתה שלוש בלילה. היה אוויר טוב. אבל ההרגשה שלי הייתה מרורה מאוד. אפילו לא הר-גשתי שאני בלי חזייה (החזייה נשארה בחדר, בבית-המלון). הרצל הביא אותי עד הבית, ואז אמרתי לו: "אני אתקשר למיטרה." הוא ענה לי: "את לא תעשי את זה."

שאלתי אותו: "למה אתה חושב שאני לא אעשה את זה?"

הוא השיב: "אם תעשי את זה, אנש אל בעלך. את יודעת מה תפסידו פה? את הילדות! את הבנות שלך, שאת כל-כך אוהבות!" אחר-כך הוא הסתלק.

אחי ואמי הרימו אותי מהריצפה, ו-הביאו אותי למיטה. כשהתעוררתי, למחרת בצהריים, החלתי לשחור מה שקרה לי. זה לקח לי המון זמן, כי לא זכרתי הרבה. חשבתי שהכל קרה בבית שלי. אמרתי לאמא שלי שאני רוצה ללכת למיטרה, אבל היא לא רצתה.

בשעה אחת בצהריים התקשרתי עם אתי, ושאלתי אותה מה קרה לי. היא אמרה לי שאני נשככתי עם הרצל במלון בוספורוס, והזמינה אותי אליה, כדי לטפל בי. היא אמרה גם שתיקח אותי לרופא, ותשלם כל מה שזה יעלה. אחר-כך התקשר איתי הרצל. הוא שאל אותי אם שכחתי שהוא שכב איתי, והבטיח לי שיתן לי כסף.

מייד התקשרתי עם מכיר שלי, מהמדור המרכזי של המיטרה (הבלש שוקרון) וסיפרתי לו הכל. המיטרה בדקה במלון

יד

במכונסיים

זונה באה לחפש גברים, המשיכה אסתר, אבל אני לא תי-ארתי לעצמי שהיא נאנסה להתחיל עם ה-צי. שהיא תעשה לי את זה? היא ירבה על המיטה ושתתה הרבה. כשראתה שלא יילך לה עם אברהם, התחילה להתקרב להרצל. פיתאום, נדהמתי. ראיתי שהיא מכניסה את היד שלה לתוך המכונסיים